

му створи никакъвъ врѣдъ, а продлъжава да реве и да дрѣжи ногъ-тѣ си дигнѣтѣ; тогава добыль смѣлость да пристѣпни близу до звѣря и да види, что му е на ногъ-тѣ: той видѣль, че му было влѣзль трѣнь въ ногъ-тѣ, искусно опнѣль трѣна и истегмилъ го. Левъ-тѣ ся зарадвалъ весма много, и осталъ толкова благодаренъ, чтото не само не поврѣдилъ Андроклея, но напротивъ всякой день приносилъ и нему еднѣ чясть отъ свой ловъ за препитаніе.

Слѣдъ нѣколко время хванѣли бѣглеца Андроклея, и спорядъ безчеловѣчный обычай на оныя времена осѣдили за наказаніе да го покѣсатъ звѣрове. Закарали го на отсѣдено-то му мѣсто, гдѣ спекулатори-ти пустнѣли срѣща него левъ раздраженъ, който испрѣво ся спустнѣль на него съ голѣмѣ ярость. Но кога всички-ти зрители ожидали да видятъ, какъ ще го раскѣсне звѣрь-тѣ, случилося премѣненіе нечаяно. Вмѣсто да го раскѣсне, левъ-тѣ хванѣль да маха опашкѣ-тѣ си предъ него и да ся подмилква. Всички-ти зрители паднѣли въ удивленіе, и не могли да разумѣжтѣ, что е това. Андроклей обаче позналъ, че тойзи левъ е сѣщій онзи, комуто бѣ нѣкога исцѣлилъ ногъ-тѣ, и приказалъ имъ исторіѣ-тѣ. Тогдава сѣдници-ти, които го бѣхѣ осѣдили на таково мѣченіе, подарили му не само живота, но и благодарнаго лва.

Тая исторія нека ви приводи на память, чяда